

[Mejdahl]

af udvalgets konklusion. Her er det så, at socialministeren tager fat og lægger op til en bred debat om udlægningsforslagene. Socialministeren iværksætter også en omfattende høring, som vel knap er afsluttet endnu. Ministeren har også afholdt en konference med stor og bred tilslutning.

Vi tror, at det har været en god og rigtig måde, socialministeren har grebet opgaven an på. Det er der også mange af de implicerede personer og organisationer der har tilkendegivet som deres opfattelse. Det tjener socialministeren til ære.

I Venstre er vi af den principielle opfattelse, at det er godt og nyttigt at lade ansvar og kompetence følges ad i videst muligt omfang. Ja, vi mener næsten, det burde være en naturlov også på dette område. Her er vi helt på linje med Lotzudvalgets konklusion.

Vi er også enig med socialministeren, når ministeren i afsnit 3 skriver, at der er sket en omfattende udvikling, siden den nuværende opgavefordeling blev fastlagt, og at udviklingen i kommunernes beredskab på det sociale område er sket meget hurtigere, end man kunne forudse for 10-15 år siden.

Disse iagttagelser skulle så tilskynde os til at gennemføre Lotz III-udvalgets indstilling hurtigst muligt. Men – for der er et men ved det – jeg har lagt mærke til, at socialministeren i redegørelsen siger, at det er ministerens opfattelse, at debatten, som den er forløbet indtil nu, har afsløret så mange problemer og uløste spørgsmål, at det er tvivlsomt, om vi i dag kan siges at have et tilstrækkeligt beslutningsgrundlag.

Nu har vi jo før hørt betænkeligheder, når vi står over for noget nyt. Handicaporganisationerne var også betænkelige ved særforsogets udlægning i 1980, en betænkelighed, som vel er bortvejret, fordi det gik godt. Og godt det samme. Men det gør naturligvis et vist indtryk, når ministeren siger sådan, som jeg nævnte før.

Vi skal ikke forcere en udvikling igennem på dette område, hvis der er risiko for, at vi slår en i øvrigt positiv udvikling i stykker. En udlægning af de sociale opgaver må ikke føre til usikkerhed og forringelse for de svageste befolkningsgrupper. Det må heller ikke føre til, at vi af den grund skal lægge kommuner sammen eller sætte det kommunale selvstyre ud af kraft. Så på dette område må der være ret til forskellighed kommunerne imellem.

Vi kan derfor tilslutte os socialministerens modelforslag til at komme videre. Vi er indstillet på at gå med mindre skridt, hvis det befordrer et bedre samspil med brugere og lokalpolitikere, og hvis det kan befordre en større grad af frivillighed i hele processen.

For os er det vigtigt, at vi fremmer den gode decentraliserende udvikling, som er sat i gang, til gavn og glæde for brugerne og med skyldige hensyn til de økonomiske ressourcer. Vi tror, det er vigtigt, at opgaverne løses så tæt på borgerne som vel muligt. Vi går gerne med mindre skridt, bare vi går og vi går i den rigtige retning.

Udvalgsarbejdet må ikke blive en syltekrukke, og det tror vi for øvrigt heller ikke vil ske, idet ministeren allerede i redegørelsen stiller i udsigt, at Folketinget vil blive holdt orienteret i folketingsåret 1991-92, tror jeg der står.

Jeg skal på Venstres vegne give tilslutning til ministerens forslag, som det er skitseret på den sidste side i redegørelsen, og i øvrigt ønske ministeren held og lykke i det videre forløb.

Jane Oksen (FP):

Det er nu godt 9 måneder, siden den såkaldte Lotz III-betænkning – betænkning nr. 1168 om de kommunale opgavers fordeling og finansiering – udkom. Tiden burde således være inde, hvor der kom et fuldbærent barn ud af det. Der er næppe nogen betænkning, der har været udsat for en sådan debat som denne betænkning. Mange har efter min mening helt misforstået hensigten, idet de forskellige organisationer har opfattet det, som om der skulle ske forringelser for en stor gruppe dårligt stillede mennesker, først og fremmest de handicappede.

Da statsministeren nedsatte dette embedsmandsudvalg, var kommissoriet, at der skulle fremkomme forslag til forenklinger og afbureaukratisering af de offentlige opgaver, at beslutninger skulle træffes så nær den enkelte borger som muligt, og at al offentlig styring, der ikke var absolut nødvendig, skulle afskaffes. Det er vi i Fremskridtspartiet helt enige i. Det er ikke vores hensigt, at der skal ændres på socialpolitikken, men på måden, den styres på.

Det, vi skal drøfte i dag, er ikke hele betænkningen, men socialministerens redegørelse af 13. december 1989 om opgavefordelingen mellem amtskommuner og kommuner på det sociale område og ændret finansiering.